

Серію «Пригодам час» засновано 2022 року

BELLA SWIFT
SAUSAGE DOG SURFER

First published in Great Britain in 2025
by Hodder & Stoughton

Text copyright © Hodder & Stoughton Ltd, 2025

Illustrations copyright © Hodder & Stoughton Ltd, 2025

The moral rights of the author and illustrator have been asserted.
All characters and events in this publication, other than those
clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance
to real persons, living or dead, is purely coincidental.

All rights reserved.

Особлива подяка *Сарі Гокінс*

Ілюстрації *Келлі Касвелл*

Свіфт, Белла.

С24 Такса. Серфер : казкова повість : кн. 2 : для мол. шк.
віку / Белла Свіфт; пер. з англ. Юлія Підгорна. — Київ :
ВИДАВНИЦТВО РМ, 2026. — 136 с. : іл. — (Серія
«Пригодам час»).

ISBN 978-617-8639-88-4.

ISBN 978-617-8248-09-3 (серія).

Таксик Стенлі вперше в житті їде на море! Та от халепа —
він не вміє плавати. Ще й не може стати своїм у компанії крутих
місцевих собак. Таксик хоче будь-що подружитися з ними. Чи
вдасться Стенлі приєднатися до Банди пляжних собак?

Пригоди таксика Стенлі — нова історія від авторки книжок
про мопсика Перрі.

УДК 821.111(73)'06-32-93

ISBN 978-617-8639-88-4

ISBN 978-617-8248-09-3 (серія) © Підгорна Ю.В., пер. з англ., 2026

ISBN 978-1-40837-445-0 (англ.) © ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2026

Розділ перший

Апетитний аромат долинув із саду до лежанки, на якій дрімав таксик Стенлі. Спершу прокинувся ніс собаки. Потім проснувся й заметляв його хвіст. Це що, пахнуть... сосиски? Задні лапки заворушилися раніше за передні — і песик перекинувся через край свого ліжка та глухо приземлився на підлогу.

— Ай!

Лежачи на долівці безладною купкою, Стенлі знову прийнявся. Таки сосиски!

Задні двері були відчинені, тож таксик потрюхикав надвір. Неподалік фургончик з морозивом відзвонював веселу мелодію, а поруч захоплено верещали діти. Повітря було сповнене запахів розпеченого на сонці асфальту та їжі. Пахло літом!

Мама з Ніною вже були надворі. Побачивши свою родину, Стенлі ще дужче заметляв хвостиком. Вони взяли песика до себе, коли він був крихітним цуценям, і Ніна пообіцяла любити таксика все життя. Дівчинка була його найкращою подругою, і Стенлі досі почувався най-

щасливішим цуциком у світі через те, що вони знайшли одне одного.

Таксик підбіг облизати їх на знак вітання й нагадати, що сосиски — його улюблена їжа, аж раптом побачив щось, від чого ахнув з несподіванки. Вогонь! Мама стояла перед вежею, верхівка якої палала!

— Вогонь! — якомога голосніше гавкнув Стенлі. — Мамо, Ніно, ВОГОНЬ!

Звісно ж, для людей це прозвучало як звичайний гавкіт. Хоча Ніна, здавалось, однаково його зрозуміла.

— Усе гаразд, Стенлі, — засміялася дівчинка й, підхопивши песика на руки, піднесла його ближче до охопленої полум'ям вежі.

— Вогонь! — знову гавкнув Стенлі, але вже не так голосно. У Ніни-

них обіймах він почувався набагато безпечніше. Якщо вона не хвилювалася, то, мабуть, і йому не варто.

— Дурненький Стене, — мовила мама, лагідно потріпавши його за вушка. — Ми готуємо барбекю. Поглянь!

Вона вказала на вершину вежі, де на грилі над вогнем смажилися сосиски.

Побачивши частунок, Стенлі знову розхвилювався й жадібно облизнувся.

— Зможеш поїсти, коли придуть гості, — сказала мама. — Прийде багато твоїх друзів-песиків.

— Обіцяю: я залишу тобі найбільшу сосиску! — прошепотіла Ніна, опускаючи таксика на землю.

Стенлі повернувся в будинок. Він знав, хто також хотів би дізнатися про барбекю — його ще одна найкраща подруга, Клео.

Ну гаразд, не зовсім найкраща. Стара буркотлива кішка взагалі незлюбила таксика, коли він з'явився в родині, але тепер ставилася до нього значно прихильніше. Вона навіть іноді вмощувалася біля нього, коли він не був вивалений у чомусь

смердючому й не казав того, що її дратувало.

Стенлі знав, де знайти кішку. Песик підбіг до її улюбленого віконця, що виходило в сад. І справді, Клео лежала на підвіконні в плямці світла, і її довга пухнаста біла шерсть виблискувала на сонці.

Стенлі завагався. Клео могла сильно висварити його, якщо він її розбудить. Але ж так кортіло розповісти про барбекю... Якусь мить він стояв, розмірковуючи, що робити.

— Я чую, як ти ди-
хаєш, — сухо озва-
лася Клео.

— Ти не спиш!

Метляючи хвостиком, Стенлі виліз на підставку для ніг, а потім на підвіконня до Клео. Кішка з бурчанням перевернулася, звільняючи місце.

— Клео, ми влаштовуємо барбекю! — вигукнув таксик. — Із СОСІСКАМИ. І прийдуть мої друзі!

Клео розплющила одне око й зітхнула:

— Тільки цього бракувало.

Затим підвелася, потягнулася й одним граційним рухом зіскочила на підлогу. Нехай вона й була старою кішкою, але досі стрибала набагато краще за Стенлі.

Таксик сплигнув на підставку для ніг, а тоді на підлогу.

— Стривай! Ти не туди йдеш! — гукнув він, коли Клео рушила сходами нагору. — Барбекю в саду!